

SZEPESI ATTILA

A NEHEZEBBIK ÚT

*Mi volt a gyermekkor! Már rácsa fedi
a szigorú télnek. Mögötte eldobott
kacatjaink pörölnék a pusztulással:
papír, kóc, üvegcserepek — de hívó
cífraságuk már módfelett gyanús.*

*Keményebb évszak
kondul a fagyot-ígérő egekben: az olcsó
tündöklés ideje lejárt, a kis kalandok
elröppentek a vándormadarakkal.*

*Nosztalgiák nélkül,
a hajthatatlanok hitével-dühével
vágsz a vadonnak: párod beléd fogódzik,
vonzásodban is reszket a tornyosuló téiben:
így indulsz a fergeteggel szemközt,
messzire-jutott társaid után.*

*Hegyeket-rázó viharok
rendütenének, érdes szelek szaggatnának hitedben,
körülszaholnak a tél fehér falkái:
de te csak lépsz, a csillagok ábráival homlokodon,
arcéled szikárra-vésik a vasöklű fagyok,
tartóztatnának porhó-árkok. álommal-tündöklő völgyek,
lámpák a pusztulás peremén.*

*De nincs kitérő,
eszélős vargabetű, ellankadás:
csak tél, csak hó, szakító ágak s úttalan utak messzesége,
csak az elodázhatatlan megérkezés.*

SIMON ZOÁRD

GYERMEKKOR 1944

*Álmomban nem Afrika szikrázó partja int,
hol pálmák bókolnak sósízű szélben,
és nyársárga oroszlánok játszanak.
Az Old Man álma nem enyém.*

*... Allok vörhenyes ég alatt,
és repülök baljós krétacsikjai
rajzolják a borzalom útjait.
A szemekben a rémület árnya inog,
mint méregzöld páfrány, ősvilági zsurló.
Bomba hull. S a tűz zászlói lobognak
otthonainkon. Füstöt, pernyét lenget a keserű szél:
a halottak végső búcsúját.*

*A vérrel habzó idő ily gyermekkort adott.
Ó, füstkormozta emlék, én már csak a
jövőről álmodom. Bomba nélküli égről
és nyugalmas mosolyú házokról.
De a holtak némasága mindörökké harangoz a szívben.*